

רבי קורוני אמר רב מהנא, ערחה בלבי מכם, שאף גרמךן לבני שימותה, וכמי שמתרעם על אחר. והשך ערפה לחמותה. ערפה - הרפה שמה. למה נקרא שמה ערפה? על שהחזרה ערף לחמותה, וחזרה למקומה לשירה מואב. זונתא, ולא קבליה, והלכה לאָרֶץ פְּלִשְׁתִּים. והכל דשים בה לאָרֶץ פְּלִשְׁתִּים. והכל דשים בה כהיריפות, שהפקירה עצמה לzonot.

וילדה מזנות ששה בנים, וכולם נפלו ביד דוד ואנשיו, שהייתה בן בנה של רות, שנאמר שם כי מני נתן אותם בנב? והלא נב סמכה לירושלים היא, באָרֶץ יישרָאֵל, והוא באָרֶץ פְּלִשְׁתִּים? אלא כך אמר רבי פנחס, מלמד שבא על עסקי נב, מפני שגורם עניין נב עיר הפלנינים, והקדוש ברוך הוא מדריך עם האידיקים אפילו בחוט השערה. אמר לו אפלו פחות תשערה. אמר לו הקדוש ברוך הוא: דוד, גרמך כל כך בנב העיר הפלנינים, מירך, או הדין יכול על עצמן, או על זרעך, ולא ישאר אלא אחד.

ויעץ, ולא ישאר אלא אחד. שנה רבי חייא, כתיב, (ש"א כב כ) וימלט בן אחד וימלט בן אחד לאחיהם מלך וגוי. שלא נשאר לאחיהם מלך מכל בית אביו זולתי אכיתר לבדו, ועל עון זה מת שואול ובניו, וכמה אלפים ורבעות מישראל, ונגזר על דוד למות.

בין שהמלך לאָרֶץ פְּלִשְׁתִּים, ראתה אותו הרפה, אמרה לבנה, האי מאן דקטייל לאחיך. באotta השעה, הגיעו זמן מדת הדין להנוקם מדוד על עסקי נב. וישבי בנב, שבאו להרגנו. מיד - וישבי בנב, שבאו על עסקי נב. אמר רבי יוחנן, כך אמר דוד: רבונו של עולם, זרעינו מקובל יהיה לנון לפניו, ותירני מקובל עלי את הדין.

מכם, דעתון גַּרְמַתּוֹן לְבָנֵי דִּימּוֹתִי, פֶּמְאָן דְּמַתְּרָעָם מַאֲחָרָא.

וთשך ערפה לחמותה. ערפה, הרפה שמה. למה נקרא שמה ערפה. על שהחזרה ערפה לחמותה, וחזרה לשירה מואב. זונתא, ולא קבליה, והלכה לאָרֶץ פְּלִשְׁתִּים. והכל דשים בה כהיריפות, שהפקירה עצמה לzonot. יולדת מזנות ששה בנים. וכולם נפלו ביד דוד, ואנשיו, שהייתה בן בנה של רות. שנאמר, (שם כא טז) וישבי בנב אשרobilidi הרפה. וכי מי נתן אותם בנוב. והלא נוב סמיך לירושלים הוא, באָרֶץ יישרָאֵל, והוא באָרֶץ פְּלִשְׁתִּים. אלא כי אמר רבי פנחס, מלמד, שבא על עסקי נוב, מפני שגורם עניין נוב עיר הפלנינים, והקדוש ברוך הוא מדקדק עם האידיקים אפילו בחוט השערה. אמר לו הקדוש ברוך הוא, דוד, אתה גרمت כל כך בנוב עיר הפלנינים, מירך, או הדין יכול על עצמן, או על זרעך, ולא ישאר אלא אחד.

הני ר' חייא, כתיב, (ש"א כב כ) וימלט בן אחד לאחיהם מלך וגוי. שלא נשאר לאחיהם מלך מכל בית אביו, זולתי אכיתר לבדו, ועל עון זה מת שואול ובניו, וכמה אלפים ורבעות מישראל, ונגזר על דוד למות.

בין שהמלך לאָרֶץ פְּלִשְׁתִּים, ראתה אותו הרפה, אמרה לבנה, האי מאן דקטייל לאחיך. באotta השעה, הגיעו זמן מדת הדין להנוקם מדוד, על (דפ' ק ע"א) עסקי נוב. ויזמן לישבי להורגנו. מיד, (ש"ב כא טז) וישבי בנוב, שבאו על עסקי נוב. אמר רבי יוחנן, כך אמר דוד, רבונו של עולם, זרעינו יהיה לנון לפניו, ותירני מקובל מתקבל עלי את הדין.

מה עשה? נטלו ישבי, והגרים את עצמו עליו, ועל הפטחה אמר ליה, לאו יקראי דילוי. נטלו וארכמי ליה לאוירא, ושיוי סיפא דיתקTEL באהיר, רשם הטיף שיחרג בו דוד. זהו שפטותם (שמואל-ב כ) והוא חגור חבר חדש ויאמר להפotta את דוד. מיד הזפיר אבישי שם במפרש, ועמד באoir, וסוסו מיד נשמט, והלה לירושלים.

הלה אבישי ובא לפנהדרין ואמר, מהו לרפוב ואמר, מהו לרפוב על סוסו של מלך בשעת הדחק? והתירוה. מצאו לדוד עוזם באoir. אמר לו, חזר מתקפתך.

אמר לו, (טהלים קטו) מה אשיב לה? כל תגמולוה עלי. שפוך מקובלני מבית דינו של שמואל הרכמי, שאפלו חבר מדה מנחת על צוראו של אדם אל ימנעו עצמו מן הרחמים. מיד חזר מתקפתו, קיבל הדין על זרעו, שפטותם (שמואל-ב כ) ויעזר לו אבישי בן צרייה וינק את הפלשתי וגוי.

מה כתוב? (שמואל-א יא) ועתליה אם אחיזהו ראתה כי מות בנה ותקם, דברי הימים-ב-כ) ותאבד את כל זרע הממלכה. כתוב ותאבד, וכחוב ותדבר את כל זרע כו. מהו ותדבר? אמרה, שעתידין זרעו של דוד לאבד מן העולם. ותכח יהושבע בת הפלך יזרם כו, את יואש כו. מלמד שהקדוש ברוך הוא דין מדה בגדי מדה. ועל כל זה, אף על פי שנגנזה גורה זונפן רשות למדת הדין, על כל זה כתוב (ישעה י) עוד הימים בבן לעמד. עדין מדת הדין בבני עומדת ותובעת דין מלפני הקדוש ברוך הוא. ומה בצדיקים בראדק הקדוש ברוך הוא בך - בראשיהם על אחת כמה וכמה. ותאמר הגה שבה יבמתק אל עמה ואל אלתיך (וותא). אמר רבנן מה נחום אמר רבבי יהודה, מה

מה עשה. נטלו ישבי, והגרים את עצמו עליו, ועל הפטחה אמר ליה, לאו יקראי דילוי. נטלו וארכמי ליה לאוירא, ושיוי סיפא דיתקTEL באהיר, רשם הטיף שיחרג בו דוד. הדא הוא דכתיב, והוא חגור חבר חדש ויאמר להפotta את דוד. מיד הזפיר אבישי שם המפוש, ועמד באoir, וסוסו מיד נשמט, והלה לירושלים.

הלה אבישי ובא לפנהדרין ואמר, מהו לרפוב על סוסו של מלך בשעת הדחק, והתירוה. מצאו לדוד עוזם באoir, אמר ליה חזר מתקפתך.

אמר ליה, (טהלים קטו יב) מה אשיב לה? כל תגמולוה עלי. שפוך מקובלני מבית דינו של שמואל הרכמי, שאפלו חבר מדה מנחת על צוראו של אדם אל ימנעו עצמו מן הרחמים. מיד חזר מתקפתו, קיבל הדין על זרעו. דכתיב, ויעזר לו אבישי בן צרייה וינק את הפלשתי וגוי.

מה כתיב. (מ"ב יא א) ועתליה אם אחיזהו ראתה כי מות בנה ותקם ותאבד את כל זרע הממלכה. כתיב ותאבד, וכתיב (ה'כ כב) ותדבר את כל זרע וככו. מהו ותדבר. אמרה שעתידין זרעו של דוד לאבד מן העולם.

ו�킷ה יהושבע בת המלך יזרם וככו, את יואש וככו. (מ"ב יא ב) מלמד שהקדוש ברוך הוא דין מדה בגדי מדה. ועם כל זה, אף על פי שנגנזה גירה זו, וניתן רשות למדת הדין, על זה כתיב, (ישעה יב) עוד הימים בנב לעמד. שעדיין מדת הדין בנוב עומדת ותובעת דין מלפני הקדוש ברוך הוא. ומה בצדיקים מלבני הקדוש ברוך הוא. ומה בצדיקים מדקדק הקדוש ברוך הוא בך, בראשיהם על אחת כמה וכמה.

וთאמר הגה שבה יבמתק אל עמה ואל

שאמור שבה, מלמד שגיורת דיתמה בתקלה. ובתו ואל אליה, שהרי אלה אחד היה לה עם נעמי, ועכשו חזרה לסרחונה הראשון, וטעתה אמר עבודה זורה שללה.

וורות דבקה בה (שם), כמו שקיבלה עליה בתיי בעלה, דבקה באמונתה. בא וראה שכחה של רות, שאף על פי שאימת בעלה לא הייתה עליה, דבקה באמונתה. ועל כל זה, נעמי חזרה לה במתיחה, והתרתה בה התראות, וכלו קבלתן עליה.

רבי ברוקא אמר, כתוב בראשית וישכם אברהם בפרק ויקח לחם וחמת מים ויתן אל הגור שם על שכמה ועת הילד. פיו שחתוב אל הגור, מהו שם על שכמה? אלא מלמד, שהזהירה על עול האמונה, ולעומד במא שהייתה רגילה בתקלה עמו. כתוב כאן שם על שכמה, ובתו שם (שמות טו) שם לו חוק ומשפט. מה למטה על שכינה - אף כאן על שכינה.

מה עשתה? פיו שראתה עצמה יוצאת מפתח רשותו של אברהם, חזרה לקלקולה. מה כתוב? ותלך ותפער, אחריו עבדות גלולים וגלולי בית אביה. וכתווב ה'בל ה'מה מעשה מעתוים'.

רבי חידקא ורבי שמואן בר יוסי היו הולמים בךך. אמר רבי שמואן לרבי חידקא, הרי שנינו, נכרי וועסק בתורה הוא כמו פהן גדול. מה הטעם שקל אותו לכהן גדול, והרי כתוב (תהלים ע) ויקם עדות ביעקב ותורה שם בישראל. הקדוש ברוך הוא נמן אותה לישראל, קיבל עלייה שכר לעולם הבא.ומי שלא קיבלוה, לא מקבלים עלייהו אגרה בעלים דאתמי.

אליה. אמר ר' נהום אמר ר' יהודה, מדק אמר שבה, מלמד שגיורת הייתה בתקלה. וכתיב ואל אליה, דהא אלה היה לה עם נעמי, ועכשו חזרה לסרחונה הראשון, וטעתה אחר עבודה זורה שללה.

וירות דבקה בה, כמה שקיבלה עליה בחוי בעלה, דבקה באמונתה. בא וראה שכחה של רות, שאף על פי שאימת בעלה לא הייתה עליה, דבקה באמונתה. ועל כל דא, נעמי חידשה לה במתיחה, והתרתה בה התראות, וכלו קבלתן עליה.

רבי ברוקא אמר, כתיב (בראשית כא י) וישכם אברהם בפרק ויקח לחם וחמת מים ויתן אל הגור שם על שכמה ועת הילד. פיו דכתיב שהזהירה על עול האמונה, ולעומוד במא שהייתה רגילה בתקלה עמו. כתיב הכא שם על שכמה, וכתיב ה'תם (שמותטו כד) שם שם לו חוק ומשפט. מה להן עול שכינה, אף כאן עול שכינה.

מה עשתה, פיו שראתה עצמה יוצאת מפתח רשותו של אברהם, חזרה לקלקולה. מה כתיב, (בראשית כא י) ותלך ותפער. אחריו עבודה זורה וגלולי בית אביה. וכתיב (ירמיה י ט) ה'בל ה'מה

מעשה מעתוים.

רבי חידקא ורבי שמואן בר יוסי, והוא קאזי באורחא, אמר ר' שמואן לרבי חידקא, הא תנין, נכרי וועסק בתורה, ככהן גדול הו. מי טעם שאקלו לכהן גדול. וכתיב, (תהלים עה ח) ויקם עדות ביעקב ותורה שם בישראל. קודשא בריך הוא יהבה לישראל, לקבל עלייה אגרא לעלם דאתמי,ומי שלא קיבלוה, לא מקבלי עלייהו אגרה בעלים דאתמי.